

Το γεωτοπίο των Μετεώρων

Το τοπίο στη λογοτεχνία

Jacques Lacarrière, *Το Ελληνικό Καλοκαίρι*, (μετάφραση: Ιωάννα Δ. Χατζηνικολή), Εκδόσεις Χατζηνικολή, Αθήνα 1980.

«...Στο άλλο μοναστήρι των Μετεώρων, πιο ευρύχωρο και πλουσιότερο, η γενική άποψη δεν διαφέρει καθόλου. Μόνο η εκκλησία κι ο ξενώνας είναι κάπως λιγότερο παραμελημένα. Απότομα, αισθάνομαι την επιθυμία να φύγω. Δεν μπορώ να φανταστώ πως θα μείνω εδώ μια νύχτα ανάμεσα σ' αυτούς τους αποβλακωμένους καλόγερους, και, για ακόμη μια φορά, ξανακατεβαίνω ατέλειωτες σκάλες κατά μήκος των τειχών και των βράχων. Περνώντας, στο δρόμο που οδηγεί προς τον Άγιο Στέφανο, σκαρφαλώνω πάλι στην Αγία Τριάδα. Η αυλή είναι έρημη. Σπρώχνω την πόρτα ενός ευρύχωρου δωματίου που πρέπει να είναι ο ξενώνας. Κανείς. Η πόρτα της εκκλησίας είναι κι αυτή ανοιχτή. Ένα καντήλι φέγγει μπροστά στο εικονοστάσι. Ψυχή! Κανείς δεν κατοικεί πια σ' αυτό το μοναστήρι που 'ναι παραδεισένιο στη διάθεση των καιρών. Βγαίνω στο λιακωτό και κοιτάζω τον ήλιο που πλησιάζει τον ορίζοντα. Από δω, αντιλαμβάνεται κανείς καλύτερα το βουβό έργο των αιώνων και των υδάτων. Βράχοι στρογγυλεμένοι, γεμάτοι πρηξίματα, πληγιασμένοι εδώ εκεί από σκασίματα, σαν τεράστια παχύδερμα που βοσκάνε τις αβύσσους της γης. Αυτό το τοπίο αναδίνει ένα είδος ήσυχης γλυκύτητας, τη μεγάλη εκείνη ηρεμία που ακολουθεί το ξεθύμιασμα των κατακλυσμών. Από την πεδιάδα ανεβαίνει το τρίξιμο των κάρων πάνω στα χαλίκια, ο ήχος των κουδουνιών, το μακρινό κάλεσμα ενός ανθρώπου. Η σκοτεινιά έχει καλύψει ολόκληρη την πεδιάδα και τα σπίτια του χωριού. Το βάδισμα της νύχτας πάνω στα κουφάρια των βουνών, κι αυτό το εγκαταλελειμμένο μοναστήρι, όπου μέσα στην εκκλησία, το μοναδικό καντήλι φέγγει ένα λαό φαντασμάτων, προδίνουν μια κάποια αγωνία. Φεύγω από εκεί ενώ έχει πια νυχτώσει για τα καλά, κατεβαίνω τη σκάλα ψηλαφιστά ακολουθώντας το βράχο. Από μακριά, πάνω σε μια άλλη ράχη, λάμπουν τα φώτα του Αγίου Στεφάνου. Εκεί θα περάσω τη βραδιά μου αφού δειπνήσω σ' ένα καθαρό και ζεστό δωμάτιο παρέα με τον ηγούμενο, έναν χοντρό με ιλαρό πρόσωπο, περιποιημένη γενειάδα, και μάτια γελαστά που η ευθυμία τους θα διώξει γρήγορα την εφήμερη σκιά των φαντασμάτων.»